

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa J. P.

przeciwko [...] E. Spółce Akcyjnej w S. i O. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...], I ACz [...]

**1. odrzuca skargę kasacyjną w części zaskarżającej
rozstrzygnięcie o oddaleniu zażalenia oraz odmawia przyjęcia
skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części;**

**2. zasądza od powoda na rzecz każdego pozwanego kwotę po
3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, skierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda J. P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 12 maja 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Na wstępie należy zaznaczyć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, różni się od przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Problem prawny nie może być jednocześnie przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie bądź wypowiedziach doktryny oraz istotnym zagadnieniem prawnym, które z założenia jest problemem charakteryzującym się „nowością” (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., III SK 2/14, nie publ.). Z treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że autor skargi obie przesłanki potraktował zamiennie.

Przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć problem prawny powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (por. postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r. IV CSK 53/2013, nie publ.). Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Sformułowane przez autora skargi kasacyjnej pytanie: „w jakiej formie i w jakim czasie przed planowanym zabiegiem medycznym powinno się informować pacjenta o ryzyku związanym z zabiegiem medycznym, aby zapewnić mu prawo do świadomego podjęcia decyzji o wyrażeniu, bądź niewyrażeniu zgody na poddanie się procedurze, i aby informację tę można było uznać za skuteczną z prawnego punktu widzenia” nie spełnia powyższych wymagań zarówno w odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 jak i pkt 2 k.p.c. Należy przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym skonstruowanie zagadnienia prawnego następuje przez przedstawienie pytań „do rozstrzygnięcia” to znaczy pytań, których konstrukcja powoduje, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dokonywane jest przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC z 2000 r., nr 11, poz. 200). Odnosząc te uwagi do przedstawionego w skardze pytania, należało stwierdzić, że miało ono charakter ogólny i nie stanowiło pytania do rozstrzygnięcia, ale pytanie o uzupełnienie - o nieokreślonych z góry możliwościach odpowiedzi. Zawarte w skardze kasacyjnej twierdzenie o potrzebie dokonania oceny prawnej w określonym zakresie nie jest zagadnieniem prawnym także dlatego, że pełnomocnik powoda nie przedstawił argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych. W skardze nie powołano również orzeczeń ani poglądów doktryny, które miałyby uzasadnić, że przedstawiony problem rzeczywiście wywołuje rozbieżność w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu w części, w której zaskarżono nią rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego w [...] o oddaleniu zażalenia pozwanego [...] E. spółki akcyjnej z siedzibą w S. z uwagi na brak interesu w zaskarżeniu tego rozstrzygnięcia.

Na wnioski pozwanych zawarte w odpowiedziach na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. 2013 r., poz. 490) oraz § 6 pkt 7 w zw. z 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).